

Publicerad 2012-01-08 13:56 av XXVII

Notera titel.

Poet = det är inte ens ett ord.

Det pretentiösa i poeter är vad de kallar sig själva.

De vet inget.

Sju.

Åtta.

Tvåhundra-trettionio.

Elva.

Allt de vill skriva, känslor om att lida.

1800-tals strofer, emotionella katastrofer.

Någon som skriver fri text i prosa.

Någon som bär,

Både,

Kalsonger

Och trosa.

Det pretentiösa i ordet "poet" är inte ordet själv.

Det är den mentala uppfattning, folks mentala älv.

De gör sig stora, för att de vet att de är noll.

Lyriker vars hjärna är som en gummiboll.

De gör inget till allt, men allt till inget.

För de vet inte ens vad man i livet kan finna.

En siffra, ett nummer, ett par stycken ytliga kontakter.

Allt blir förstört när de i sin hjärna betvinga.

Ord.

De hatar dem.

De älskar dem.

Det är språk.

Haha, "poeter" vänder kappan efter vinden.

Kan inget om vetenskap, de tar nästa stråk.

Poeter är ett annat ord för osäkra små damer
och herrar.

Herrar som är damer, och allt där i mellan.

De är drömmare.

Och drömmar är för drömmare.

Deras tankar är nästan jämt i fjärran.

"En poet" är lyricist, en självutnämnd rasist.
Jämt nära att brytas ned, men vill helst vara "nere" till sist.
Poet.
Ett ord.
Mer pretentiöst än de flesta.
Poeten,
sket,
Att egentligen tänka på det mesta.

Varför detta ens kommer ut vet jag inte,
eller jo, för att jag är en människa.
Men människor är försumliga i universum.
Vilket är varför vi bör sluta spela spel.

Alla borde fokusera mera på vad som gör en hel.
Dina känslor är dina.
De är försumliga.
Lev med tanken.
Eller lev i lögn.
Förklara bort dig.
Förlora sömn.
Du.
Bygger.
Ditt.
Eget.
Liv.

Det gör ingen som kallar sig poet.
De är för pretentiösa för att förstå.
Att de en gång måste och kommer dö, att inte finnas.
Men universum kommer finnas där ändå.

Poeten sket.
I det mesta.
Till slut sket poeten även i sig själv.
Skar sig, dränkte sig.
I sin mentala, men visserligen rätt grunda, älv.

Allt är allt.

Texten är utskriven från Poeter.se

